

Zápis ze setkání chlapů na Dobříši ze dne 8.4.2002

Na Dobříši se hledala hranice mezi svobodou a poslušností

Tentokrát dorazila motorizovaná bubny vyzbrojená jednotka pražských a na Prahu napojených chlapů do nově vystavěného Pastoračního centru sv. Tomáše v Dobříši. Duchovní večer byl zároveň společným setkáním s muži z Dobříše - věřím, že zárodkem budoucí malé skupiny chlapů našeho města (myšleno Dobříše, protože jsem dobříšák). Naše

intenzivní bubnování, modlitbu, zpěv, rozjímání, diskusi i hodování kolorovala krásná vernisáž výtvarných prací dětských výtvarných kroužků našeho „Pastáku“ (myšleno pastoračního centra).

Za pomoci vybraných čtení z Písma a výkladu Petra Glogara jsme se společně pokoušeli nalézt velmi těžce odhalitelný způsob nalezení správné hranice mezi svobodou a poslušností.

Myslím si, že diskuse byla velmi poctivá a živá. Určitě by se dalo povídat dál a velmi velmi dlouho. Snad se nám malinko podařilo poodhalit další tajemství této věčně hledané hranice. Jak se ale dalo čekat, žádný zázračný šém k řešení jsme nenašli. Vlastně našli – je to naše cesta za Bohem,

je to naše modlitba pomáhající nám v hledání, jsou to naši bratři a setry, kteří nám posvítí v našich tápáních, je to mnoho

dalších znamení – našich rozcestníků, turistických značek, zákazů s vykřičníky, omezení rychlostí, přikázaných směrů jízdy, ... Trvalé nalézání tohoto „Božího šému“ vyžaduje naši

pozornost naší oddanost naší vůli naší lásku. Měl jsem radost, protože jsem cítil, že naše společenství je „lidsky klopýtajícím společenstvím odpovědných hledačů tohoto šému“.

Mějte se krásně ve svých hledáních

Ivoš

Téma vnitřní svoboda se pro mě s přibývajícím věkem stává více a více důležitým. Asi s přibývajícím zkušenostmi si uvědomuji svoje limity a limity všeho co mě obklopuje. Zamyslim se nad tím co lze změnit a co nelze, aby se mě zilo lépe. Často se dostávám do stavu poznání, že toho lze změnit jen poměrně málo, a to málo je především na mé straně, na straně mé osoby. Kdosi s truchlou nadsazky řekl, že svoboda je poznána nutnost. Člověk se stává svobodnějším, když nebojuje s věcmi, které změnit nelze. Je to spojeno s pokorou a poslušností, jak o tom hezky mluvil Petr Glogar. V tom je však ten kámen urazu. Najít tu delici caru mezi tím, co je nutno přijmout a s čím je potřeba "bojovat". Jsem moc rád, že o tomto procesu hledání svobody bude i další setkání. Ahoj chlapi!! **Ludek.**

Myslím, že téma **hranice svobody a poslušnosti** neslouží k hledání rozporů v chování jednotlivce nebo církve, ale má daleko důležitější aspekt. Obrací pozornost ke mně samotnému. Co mě vede k hledání mé osobní svobody? Pro mne samotného je oproti hledání rovnovážného stavu mezi poslušností a svobodou daleko jednodušší přijímat již zpracované pravdy. To řekl Petr Glogar, to jsem četl v Katolickém týdeníku, to řekl Tomáš Holub ... Pomyslení na to, že svůj život trávím neustálým rozhodováním mne devastuje. Na druhé straně – co jiného je „spočinutí v náručí Boží“ než neustálé hledání mé cesty, cesty, kterou pro mě Bůh nachystal. Je pro mne obtížné přijmout to, že žít „křesťanství“ lze porovnat s během na 800 m – **vyrazíš jak nejrychleji umíš a pak už jenom zrychluješ**. Pro mne je důležité, že křesťanství není jen o radosti, charismatickém nadšení a sladké pomádě štěstí – je i o tvrdé práci, neb nejtěžší hokna je měnit sám sebe – a to já dost nerad. Budu s tím bojovat celý život, budu se kroutit a vrčet, kousat a prát se – sám se sebou. Doufám též, že „kluci nahoře“ se mnou budou mít dost trpělivosti, aby mi při mém tápání pomáhali. Přeji všem dobrý běh. **Ludva**

Petře, tobě přejeme, aby ti dobře dopadl slet Karmelitánů v Itálii a sobě přejeme, abys měl co nejméně funkcí a tím více času i na nás. Jo a díky za to, že jsi na nás poměrně ošklivej, že nás dokonce nutíš přemýšlet a že dokonce (a to je tvoje nejhorší vlastnost) nás nutíš ve „svobodě“ na sobě pracovat. Taková kombinace nepohodlných vlastností se jen tak nenajde !

Jirka Kafka:

Já zatím nepocítuji žádná velká setkání s mým Bohem. Ale zažívám spoustu drobných setkání, která jsou mi hrozně moc milá. Jdu třeba ráno do práce a nad polem zpívá slavík. A já to považuji za takové nenápadné (možná dost nápadné) upozornění na to, že Bůh je, že existuje, a že je vedle mě. Mám kolikrát ně úplně dobrou náladu a jsem přesvědčený, že tento zpěv slavíka je moje setkání s Bohem, kterým mě upozorňuje na to, že nejsem takový jaký by mě právě v tu chvíli chtěl On mít. A když si to dokážu v tom okamžiku uvědomit myslím, že mi potom aspoň trochu

"hoří srdce". A stejné okamžiky zažívám po celý den. Třeba při objevení droboučkého kvítka na louce, při setkání s neznámým (ale i známým), milím a pozorným člověkem (zákazníkem), při přečtení hezkého dopisu nebo třeba i při přečtení kousku bible, kterému porozumím. Těch příkladů by se našlo hrozně moc a zřejmě mě obklopují celý den ale asi mi něco "brání očím" abych je viděl. Víím, že to "něco" je ve mě. A tak se snažím aby těch "drobných" setkání přibývalo.

Nevím jestli je to tak správné ale zatím se nedokážu setkat s Bohem například při adoraci a podobně.

Lud'o, prosím Tě dej mi vědět, jestli je tato forma mého přispění k Vašemu setkání vhodná. Ale myslel jsem si, že kdyby snad někdo sdílel podobný názor, že bych ho prostřednictvím tvých úst podpořil.

Všechny Vás zdravím a těším se, že mi zase pošlete nějaké zpravodajství a Vašem setkání.

Jirko, forma tvého příspěvku je více než vhodná a budeme se těšit na každý další příspěvek. Alespoň vidíme, že ty maily nechoděj jen do drátů. Ludva

Dále ještě posílám zápis ze setkání Dobříšských chlapů , úvahu Ivoše a dokonce jeho báseň. Ivoš je dar z nebe pro každého redaktora a teď se rozepsal skutečně neuvěřitelně. Takže Ivoši díky za plodnost – necht' slouží jako výzva pro další následovníky.

Zdravím všechny,

v pondělí 15.4.2002 proběhlo naše druhé setkání mužů Dobříše a přilehlého okolí. Bylo nás 8. Bubnová účast zatím velmi slabá (buben, tamburínka a tyčky). Téma setkání vybral Honza Houkal. Nevím, zda jej uvedu úplně přesně, ale myslím si, že by se dalo nazvat "Janovo pojetí církve (=církve lásky) plus/versus Petrovo pojetí církve (=církve organizovaná-institucionální)".

Čerpáno bylo z textu z Písma Jan 20. a 21. kapitola. Myslím si, že jsme k tematice měli co říct a že jsme si zase nijak zvlášť "nebrali servítky". Což je lepší než jíst sterilní cukrátku bez chuti.

Pro osvěžení či rekapitulaci uvádím některé související otázky, které byly v souvislosti s tématem diskutovány:

V Církve by měla stát a chodit na obou nohách - na rychlejší noze Janovy objímající lásky i na pomalejší pevné noze Petrova učení a organizovanosti křesťanského společenství. Pokud tomu tak není tak církev kulhá a "vyrábí" kulhající křesťany.

"Církev rodinná": Role ženy (manželky, matky) - přinášející rodině Janovo pojetí církve láskyplného zázemí; Role muže (manžela, otce) - přinášející rodině Petrovo institucionální racionální zázemí. V tuto chvíli jsem si vzpomněl na podobnou paralelu na téma rodinné role manželů tak, jak jsme se o tom bavili s klukama v hospodě po smíchovském bowlingu pražského společenství: "Muž = Starý zákon rodiny; Žena = Nový zákon rodiny => Muž + Žena = Rodinné Písmo svaté = Úplná matematická rovnice apoštolátu rodičů".

Jakou roli hrála a hraje v našem životě "Janova láska" (přijímání víry svědectvím lásky bližních) a jakou roli "Petrova láska" (přijímání víry tradicí a poznáváním Boha tím, že se věnujeme svému dalšímu vzdělávání, dalšímu rozumovému poznávání Boha)? Do jaké míry jsme my, muži-otcové vyklidili pozice apoštolů svých rodin předávajících víru svým dětem? Do jaké míry hovoříme se svými dětmi o víře, do jaké míry s nimi společně čteme písmo? Do jaké míry se pýříme tím a zároveň uzavíráme tím, že jsme nositeli hmotného zázemí našich rodin a to je tak hodně, že přece nikdo rozumný po nás víc chtít nemůže? Tato diskutovaná otázka "apoštolátu otce" se mi honila

hlavou již dříve a to až tak, že jsem na toto téma napsal "takovou modlíci se prosebnou polobásničku". Když už jsme na to téma narazili, tak vám ji posílám v příloze.

Mějte se krásně a těším za čtrnáct dní
Ivoš

Ahoj přátelé,

včera jsem otevřel Písmo a četl jsem si ve Skutcích slova o vzniku církve. Narazil jsem na níže uvedené dva verše, které mne vedly k zamyšlení. Myslím si, že se jedná v podstatě o část jakéhosi základu "programové náplně původní církve". Ve značné míře jsem zůstal pouze u otázek nebo nedomyšlených odpovědí na otázky, které se mi při přemýšlení o uvedených verších zrodily v hlavě. Myslím si, že to jsou otázky, které snad mají vazbu na domácí úkol, proto jsem se rozhodl, že se o ně s vámi podělím. Nejdříve tedy zmíněné verše ze Skutků.

Sk2,41-42

41 Ti, kteří přijali jeho slovo, byli pokřtěni a přidalo se k nim toho dne na tři tisíce lidí.

42 Vyrvale poslouchali učení apoštolů, byli spolu, lámali chléb a modlili se. Otázky, které se mi vybavily k jednotlivým částem veršů:

* ... poslouchali učení apoštolů ... Jak velký je můj zájem naslouchat učení apoštolů? => Jak často čtu Písmo (v mém případě je to bída)? Jaký je můj zájem o četbu duchovní literatury? Jak velký je můj zájem o své další vzdělávání - dalším hlubším poznávání Boha? Jak přispívám k přenášení obsahu víry na své děti (v mém případě opět bída)? Jak mi v tom pomáhá farnost? Jak mi v tom pomáhá kněz?

... byli spolu ... Do jaké míry společně sdílíme my – současní křesťané své životy ve víře? Co se pro to dělá v našich farnostech? Do jaké míry se omezuje život současných křesťanů na návštěvu nedělní mše => krásné hluboké, ale v tomto smyslu pasivní sdílení víry? Jak může život "nedělních křesťanů" oslovit tři tisíce lidí? Díky za podobná společenství, jako je naše společenství chlapů.

* ... lámali chléb ... Do jaké míry je chléb přijímaný při nádherné nedělní eucharistii chlebem => myslím tím, do jaké míry je zároveň symbolem naší základní potravy? Do jaké míry je chléb lámán => myslím tím dělen z jednoho proměněného celku?

... modlili se ... Do jaké míry mám v sobě touhu po modlitbě? Do jaké míry vnímám modlitbu, jako jeden z nejpodstatnějších základů mého života? Jaká je má modlitba? Konají se nějaká modlitební setkání v našich farnostech?

Mějte se náramně krásně svítivě jarně

Ivoš

Muž – otec, jenž chodí již sám na pánské záchodky

Pane, už nejsem dítě s kyblíčkem a lopatkou,
kutající tunel v kupě písku,
tvořící bezstarostný křehký most pod tatínkovou oblohou.
Jsem dospělý muž, chodím již sám na pánské záchodky,
jsem manžel krásné vlídné Jany s brýlemi,
jsem otec čtyřech tepajících dívčích srdcí, které mne doma vítají.
Někdy mám obavu, že má duše je příliš malá
na velikost tohoto pokladu, který si mi svěřil,
že neunesu intenzivní přetlak krásného citu, když je objímám.

Díky ti, Pane, za tento nejkrásnější dar,
za jejich jiskřivé půvabné dětské oči, kterým mám být nablízku,
kterým mám tvořit spolehlivou jistotu tatínkova zázemí.
Prosím tě, Pane, vtiskni mi a opečovávej ve mně moudrost dobrého otce
vedoucího ty malé dívky, ty malé slečny
k fyzické a duchovní zralosti dospělých žen,
budoucích manželek a maminek.

Ty víš, kde leží správné hranice tatínkovského chování.
Ty víš, kdy má dát otec prostor odpuštění, kdy má hladit
a léčit tak dětskou bolest a zklamání.
Ty víš, kdy naopak má otec volit vhodný láskyplný trest,
bolestně tak stavět v duši dítěte hodnoty, vymezovat hranice slušného chování.
Ty víš, kdy má otec dítě odhodlaně bránit,
dát dítěti jistotu, oporu v bezpráví, či jeho nedospělém selhání.
Ty víš naopak, kdy má otec pouze nečinně přihlížet špatnému rozhodnutí svého dítěte,
velkoryse dát dítěti svobodu s vírou v dobrý konec - ponaučení z poznání.

Dej mi, Pane, sílu, odvahu a opravdovost,
abych své děti vedl k moudré pravdě provázené pokornou úctou a spravedlivou tolerancí.
Dej mi, Pane, dostatek citu a pochopení,
abych svým dětem pomohl nalézt podstatu lásky žijící bez podmínek.
Dej mi, Pane, inspiraci a tolerantní harmonickou vůli,
abych ve svých dětech vzbudil touhu po poznání - nositelce moudrosti.
Dej Pane, abych svým životem dal dětem příklad živé víry v Tebe,
abych tak pomohl vložit do jejich srdcí Tvůj trvalý nezkreslený obraz,
a ony šli s Tebou dál časovou osou svého osobního příběhu
na počátku kterého je láska jejich stárnoucího otce a krásné Jany s brýlemi.

Taže ahoj příště a těším se na setkání u Tomáše Svobody. Ludva